

Срба Ђорђевић



ГРАД УРФУ



ИЗДАВАЧ:
COPY STUDIO – БЕОГРАД

УРЕДНИК:
Никола Перовић

ТЕХНИЧКИ УРЕДНИК:
Дејан Лукић

РЕЦЕНЗЕНТ:
Милован Гочманац

ТИРАЖ:
200 примерака

ШТАМПА:
COPY STUDIO – БЕОГРАД

СРБА ЂОРЂЕВИЋ

ГРАД УРФУ

Београд, 2015

ГРАД УРФУ

ГРАД УРФУ

Отићи ћу у овај
Библијски град
У њему је живео Аврам.
Његовим улицама још увек
Слободно шетају козе и овце тражећи
Свог пастира Авеља.
Заобићи ћу његов модерни део,
И потражити тврђаву Шанлиурфа.
Испод ње је смарагдно језеро у коме још увек
Живе Аврамове свете рибице.
И упркос мргудним чуварима, отићи ћу
Недалеко од Урфе
Где пркосно спавају већ четрнаест
Хиљада година остаци
Најстаријег храма на свету.
Тамо свеце сахрањују у седећем ставу.

У Урфи су живели Ева и Адам
Када су прогнани из Раја.
Кућица им била мала, од блата, жуте боје
У облику кошнице - трмке.
Стари Урфу приватан је град,
Пун је деце, имена им нико не зна
Нит им се очеви знају.
У њему влада матријахат.
Поћи ћу тамо на позив своје душе.
У добродошлицу нисам сигуран.
Кажу да, невернике нерадо примају.

Урфу – Древни град на западу Турске

ТРАГАЊЕ ЗА ПЕСМОМ

ТРАГАЊЕ ЗА ПЕСМОМ

Да бих нашао стих
Који ће испливати
На површину папира,
Прво откључавам краљевство
Магичних сенки речи,
Грубо их ставим међу прсте,
Просејавам њихову тежину,
Сувоћу језика им разбијам,
Нокте им чупам
Док крви из њих не процури
И промени своју у боју у
Загонетно лице дуге.
Ако речи бешчујно крену
Да падају на папир рађајући песму
Која ће да полети у небо као птица,
Као привиђење свеколикости,
Онада сам отвори капију поезије
Са златним гласом грчког митског певача.

ЛАВИРИНТ

Рекоше ми остави се
Писања поезије без емоција.
Таква је поезија тужна развалина душе.
Спасавај лепоту поетских снова.
Иди у златну планину, нађи Рајску птицу,
Она ћети помоћи да поново уђеш у
Вечно станиште лепоте. Научићеш
Да пишеш само допадљиве стихове.

И пођох на златну планину
Да тражим Рајску птицу.
Беше то пут без ознаке почетка и краја,
Без простора за говор о смртности времена.
Места топлих поднебља исказивала су
У истом дану сва рађање и умирања.
Биле су ту и тренутне љубави за пролазнике.
Лепота која претаче миомирисе у реке
Да чистог образа теку обалама милујући траву
Кроз поља захвалне нежности.

Када дођох до врха златне планине и
Нађох Рајску птицу, она ми рече:

Крени, што пре, да би нашао оно што тражиш
Када прођеш седам мора и седам гора.
Тада прво прођи сребрну шуму
И буди бар један трен њено сребрно дрво.
Преброј прсте планинском ветру,
Буди бар један његов крајолик фруле којом свира.
Преброј ребра Месецу, буди његово Адамово ребро

И преброј звезде падалице, буди једна суза њихова,
А када зачујеш уздах сломљеног срца Земље,
Оближи језиком њене усамљене ране
И онда моћи ћеш писати допадљиву поезију!

Када то чух, схватих сву узалудност свог путовања.
Пут беше дуг а време садашње, као и прошло,
Прождрали су моје време будуће.
Више немам ни грло ни зубе, за ново певање.
Једино још могу и даље мргодне песме гргољати.



МРШАВЕ ГОДИНЕ

Указује ми се седмогодишња суша
Пратим њене пуцкетаве љуске.
Толико је тога могуће да се догоди.
Да одиста не знам коме и колико треба веровати.
Утабао сам пут овом јутру, загледао у даљину.
Одавде где стојим свет ми изгледа скоро као нов.
Ипак кад се окренем видим седам љутих паса
А гласови издалека говоре о набреклој утроби пустоши.
Сваког тренутка може експлозија затамнити небо.
Од других чујем лоше приче али их не слушам.
Пролетим кроз њихово време као да нема гладних звери.
Уђем, изађем, залупим вратима и одем за својом сенком.
Уосталом, чему изговарати речи опомене.
Сиромашни траже хлеб, вукући за собом мрље глади.
Питам се како сада поступити у годинама суше, како
Нахранити љуте псе, шта учинити са кудравом пустоши,
Развлагити је до попуне океана, причврстити клиновима.
Заничници нуде чаробно решење. Сваком ће прочистити
здравље
Обезбедити заштитне рукавице, заштитне наочаре, боце са
Кисеоником и све ће тако бити док не прође
седмогодишња
Суша. Седам љутих паса добиће по огромну кост и
Глођати их до наредних седам мршавих година.

ЗМАЈЕВИ

Још као дечак
На ливади испод куће
Пуштао сам змајеве.
Од пра-бабе крао сам клупчиће канапа
Рачунајући да то неће приметити,
А моји змајеве летеће све више увис.
Али та крађа некако запекља моје срце,
Па ни дан- данас, никако га не могу отпекљати.
Змајеве су одлетели у невид,
Ливада по којој сам за њима трчао
Изгубила се у страшној џунгли зградурина.

Тако је нестала једина лепота мог детињства.

Касније, газећи стопама времена,
Живот ми се и даље само запекљавао.
Супруга је узалуд покушавала да у мени отпекља оно што је
Запекљано. Стално у сну чујем, одмотава, замотава клупчиће,
Плете плетиво, оно све веће, а срце све запекљаније.

Њен отац каже: на свакој раскрсници, застани, помоли се,
Можда ће ти Творац помоћи. Али где ће се он бавити таквим
ситницама.

Његово око посматра читав Свет и држи га да му се лице
Не распадне.

Затим, у живот упекља ми се Црвени цар. Ниодкуда је
дошао,

Нисмо знали ни његово право име, ни ко му је отац а ко
мајка.

Ипак мислио сам то се дешава само у бајкама и да је
Из бајке и стигао. Али он уместо да одмрси замршено
Правио је тенкове, топове, говорећи да је оружје било на
почетку
Света и да ће га бити на крају. То је замршено још више
мрсило.

Онда схватих да расплету запекљаности нема краја.
И да све мора кренути испочетка. Сада очекујем Нојеа
Његову породицу са свим тим животињама
Које је некада укрцао у брод, и наравно потоп,
Па да изнова све почне.

СВАДБА У КАНИ

Закаснио сам
За свадбу у Кани
И нисам видео како Исус
Воду претвара у вино.
Али овај хлеб што сада једем
И вино са свог чокота што пијем,
Истом су пролећном кишом
Напојени као у Кани.

И усне што дробе хлеб
И вино што пијем
Мој живот дробе
Носећи ме са страхом
Кроз шапат будућем пепелу

Само стена остаје стена
И не памти своје године
Њен тренутак је вечност
Остало нестаје у заборав

Али и Каин остаје заувек Каин
Да вековима кржаве руке пере
Братовљеву крв никако да спере

Ево ме, где молим јутарњу звезду
Зором да ми покаже пут,
Да залутале
Пријатеље нађем.
Већ годинама
Лажима опчињени

У недрима трулог
Јаловишта спавају.

И нека им птице гласнице јаве
Доносим им хлеб,
С њима да делим
И вино са мог чокота да пију

Обогатићу их својом душом

А ко душу данас има,
Увек ће му жетве бити богате.

СРЕБРЊАЦИ

Исусе,
Мој
Велики оче
Са брадом премудрих,
И ти мој оче Марксе,
Такође са брадом мудрих,
И ти оче мој, Че Геваро
Који беше отац
Свих унижених на свету;
Опростите ми што сам вас усвојио
Јер ви мене не можете.

Ево ме где тужно
Гледам кроз прозор времена
Лажне фарисеје са
Сребрним зубима похлепе,
Пред вама закопавају истину у пакао срама.
Када корачају, у корацима издаја им се чује,
Када вам уз наклон прилазе и одлазе,
Заклињући се на верност,
У лицемерном подсмеху,
Уместо откуцаја срца сребрњаци звецкају.

Црно им беше и у гласу, у оку, у души,
Као гар паљевине.

Оци моји, опростите ми
Што ваш упокојени мир нарушавам
И што крик који испуштам не допире до вас,
Моје срца разбијено је у парампарчад,

Ипак, примите моју љубав,
Нека се ваше заблуде уселе у мене.



ПОЗДРАВ ПРИЈАТЕЉУ

Ако си мртав,
А знам да јеси
Био сам крај тебе када си умирао,
Затворио ти благе очи
Оне су ме послушале, знале су
Да пријатеља треба послушати
И твоје руке су ме послушале
Када сам их скрстио преко твојих груди.
Сада те молим
Ако ти је душа већ тамо горе
Не буди тужан
Када смо већ ми тужни
И не окривљуј никога
За нашу неспретност
Коју смо чинили
Док смо се од тебе
Опраштали.
Узгред знај,
Закаснио си да нам саопштиш
Многе друге ствари као и то
Шта да испишемо на споменику
Тако да сада погнуте главе
Стојимо поред ове глатке
Мермерне плоче
И у себи псујемо
Овако немилосрдан
Живот.

ПРЕГЛАСНА ЖЕЉА

Ја сада желим
Да не видим
Шта се дешавало
Ни јуче
Ни прејуче
Ни данас
То ја и мој народ
Све знамо
Желим да видим
Шта ће се сутра
И прекосутра десити
Уколико у међувремену
Док то сутра чекамо
Не будемо
Здробљени и бачени
Као отпад
У велика уста
Заборава

НОЋ ВЕШТИЦА

Путовах дуго у ноћ,
На путу
Нигде места нигде одморишта,
Нигде добродошлице,
Само скамењена лица хладним очима
Терала ме да наставим даље.

Најзад стигох у непознати град.
Равнодушне црвене опеке
И пригушено светло црвених канталабера
Убрзаше моје кораке кроз мрак.
Затим, спазих хотел као обалу за бродоломнике.

Уђох нечујно кријући свој уморан поглед
У пенушавај боји тамноцрвеног тепиха.

За мном, скоро у истом трену, ходом газеле,
Уђе једна млада жена.
Лепршала је својим огртачем милујући читав хол.

Упитах се, коју ли то лепоту скрива,
Док увија своју телесну виткост похоте.

Онда нам се сретоше погледи.
Само климну главом и погледа број моје собе.

Помислих, гледајући како хода, тако ходају само лаке
женске
И сагорех у глувоћи могућих слика страсти.

У соби лебдео је танани осећаји неизвесности.

Онда зачух бешуман улазак прозрчане лепоте.
За њом је шуштала бела хаљина отварајући поља
светлости.

Иза хаљине тихо се ваљала
лептираста прозрчаност пуног месеца.

На мах се нађох у њеном загрљају као неко друго биће,
Окружено сребрном ауром. Биће, које се збуњено стапа са
Ваздушастом богињом тонући у самртни загрљај.

Опијени игром смрти и живота, стапали смо се са звездама

Које су просипале
Свој сјај правећи веселе искре.

Дужина трајања тог заноса,
Стално се измицала мојим чулима.
А онда опијена зора, дојаха на леђима благих сунчевих
зрака,
А ја остадох сам да и даље зрачим сребрном ауром.

Те ноћи, кажу, била је ноћ вештица, ја у њих не верујем.
И не верујем да ме је те ноћи посетила лака жена.

MOJ BPT

МОЈ ВРТ

Славим те, граде светлости, заједно са Монмартом,
Са твојом Сеном, са њеним мостовима. Славим и златно
грло
Врапца, по имену Едит Пјаф. Драга Едит, ево ме где ходам
Екстазом твоје песме. Седим у твом замишљеном рајском
врту
Међу твојим несрећним љубавима, празан и напуштен као
и ти
И слушах како ожарен болом твој рапави глас острашћено
О љубави пева а ти дрхтиш као свећа на олтару. Драга
Едит, ниједну
Песму ниси пустила из грла да те њен пламен није опекао.
Ти
Обожавана божанственост, нимфо Сене и париских ноћи,
која си
Највише певала твојим великим срцем о томе
Како се у горчини губе сопствене животне битке,
А теше туђе несрећне љубавне успомене.

Едит, волим те у свим твојим сенкама, живим и умрлим.
У свим твојим падањима у животу и на позорници.
И у твојој наркоманији која те крадом односила у вечност.
Кажеш догурала си до десет доза дневно. Толико ти је
било
Потребно да би издржала наступ у Олимпији, али ипак си
И тада пала. Певала си песму: *Падам,падам, падам...*

Едит, знам ни за чим ниси жалила
Знала си да и када одеш, твоје песме увек ће се певати.

Твојим бесмртним гласом поништићеш смрт свог трошног
тела.

Едит, ево ме где покушавам да горак укус твоје празнине
Испуним молитвама називајући све врапце у свом врту
Твојим именом. Ево ме, где се по читав дан подучавам
Да певамо твоју песму: *Не, ни за чим, не жалим ја...*

Ево ме, где испијам сво оно пиће које ти ниси стигла да
испијеш.



ЦВЕТ

Наиђох
На један усамљени цвет.
Био је леп и у себи
И изван себе.
Колико је само страсти
У његовом миомирису
Само Творац зна.

Цвет и ја смо две различите твари
Случајни пролазници летњем дану.
Па ипак своје кратке тренутке умножавамо
Засејавајући небо нашим живљењем.

Знам све ће проћи,
Све ће се променити,
И ова тренутна лепота
Биће завејана временом.
Оно све прождире
Изузев себе.

ПРОПЛАНЦИ

Њихова зелена боја
Само птичијем говору
Дозвољава улазак
У светилиште дивоте.
Ту нема претакања годишњих доба,
Већ само тече златасто богатство зеленог
Огледајући се у
Очима бесмртног неба
И враћа се поново доле
Бесконечно узвишеној красоти

Пропланцима нису потребне никакве
Метафоре
Пра – слике
Све док истрајавају
У једној зеленој тачки
У којој крију свој узбудљиви лик.

И када буду дошли други,
У друга времена,
Када се буду чули другачији говори
Који неће красити више
Наш језик, нити се наше песме певати,
Пропланци ће лепотом
Свог немуштог језика
И даље страствено узбуђивати
Земљу и небо.

БЛИСТАЊЕ ЗВЕЗДА

На рубу небеске ливаде
Блистају звезде.

На небеском своду
Боре се са свемирском тамом
До смрти.
Оне које су
Поражене у борби,
Ћутке умиру гасећи свој сјај
И заувек у неки угао
Бескрајног простора
Нестају
Као сунчеви зраци
У густој шуми.

ЛОЖАЧ ВЕТРА

СТРПЉЕЊЕ

Поздрављам све оне који чекају
Други долазак ослободиоца
Лоших људских дела

У томе нема ничег великог
Ничег значајног, али важан је чин ослобађања
Путем великог стрпљења.
То је привид у који годинама верују
И не желе да признају да је обична илузија.
Видим њихове круте погледе, одржава их произвољност.
То није мисао, прегршт речи удаљених времена,
А ни гргољиви глас простора у ком чекају.
То је тачка њихове судбине, истрајавање.

Због тога и поздрављам сваког од њих,
Они једино са пуним правом живе у очекивању.
Њихова судбина једина је истина о гласу
Који заокружује представу о измрвљеном
Свету у коме живот нам грозничаво тече.

ПЕСМА О СУТРАШЊИЦИ

Сутра је оно што те сутра сустиже у кревету.
Сутра ћеш најпре ослонити сутра о огледало.
Сутра ступи испред куће, казаће ти какве ће сенке
Града бити сутра, певајуће или намргођене.
Сутра ћеш добити пољупце од сутра
Вратићеш их затим сутра. Загрљај и пољубац
Који добијеш сутра, не морају бити искрени.

Сутра ће ти испод дрвета казати неку истину
Не мора имати ружичасту боју, она се у току дана
Необјашњиво мења зато што је сутра пролазно.
Али природно је да живот у сутра верује.

Да је сутра мисаона дубина
У коју можеш продрети,
Спојити у бескрајност и
Прстом додирнути као несаницу,
Сутра ти не би било више интересантно.

РИБА

Ово је глава рибе
Почетак воде њој припада.
Поред ње ниче семе музике.
Ноћне виолине
Откључавају мелодију
Коју не можеш пољубити,
Скривена је на раскрсници ветрова.
Сенке које јутра рађају
Увече умиру мрешкајући се на сунцу.
Златна рибица ипак ће те још једном
Пљуснути водом
Којом си као новорођанче окупан,
И поново ћеш бити у њој крштен.
Онда ћеш помислити да си спрао са себе
Сву прљавштину и виканућеш: сада могу побећи
Из прљавог простора свог живота, сада сам чист.
Отворио сам прозор за повратак младости,
Отерао трагаче места мом вечном починку.

Али старица која је дириговала свирачима
Ставила је пред тобом огледало и ти си видео
Своје године како неприметно пролазе кроз њега.
На крају задњег призора ниси могао
Себе препознати.

Лице ти је било толико збрчкано

Да си помислио да није твоје.

ВЕТРОКАЗИ И ВОЈНИЦИ

Над крововима ветрокази
Беспрекорног реда
Беспрекорно обучавани ветром
У истом правцу окрећу своје главе

Доле на полигону млади војници
Беспрекорног реда
Беспрекорно обучени да убијају
У истом правцу окрећу своје оружје
И у људе беспрекорно
Стављене уз беспрекорни зид
Беспрекорно хладно пуцају
Људска крв беспрекорно се слива на тло
И они падају беспрекорно мртви

НЕКЕ РЕЧИ КОЈЕ НИСАМ РЕКО

Из моје главе
Може се извући још нека реч
Које нема у стиховима мојих
Књига. У неким тренуцима још увек
Могу путовати сивим ћелијама
Из слова у слово, из слога у слог и
Могу помицати вијуге варајући брзину заборав.
Оне речи које су закључане тамо,
Нек им је срећан вечни починак.
Али осећам да се неке све више
Удаљавају од мене бежећи од стихова.
Заваравам себе у себи са собом.
Једну мисао са другом.
Селим се за њима кроз туђе снове ,
Јуримо се кроз годишња доба,
Водимо беспошtedни међусобни рат
До обостраног истребљења
У коме смо обоје губитници.

СВЕТО МЕСТО

Ово је свето место,
Овде леже пали за отаџбину;
Али какво се то тихо певање тишине чује?

То тугују кости изгнулих ратника.

Али певање је тако хармонично
Као да њиме неко диригује.

Тачно је Господине капетане.
Ви сте тај диригент!

ПУТОВАЊЕ

ПУТОВАЊЕ

Када сам био
Мало више жив него сада,
Обишао сам земљу мртвих.
У њој је заиста било тешко
Споразумети се са другима.
Када сам хтео са неким попричати,
Као одговор чуо сам само свој глас.
Тако су и други међособно разговарали,
Само кроз питања, али без одговора.
Ни са ким се нисам могао дружити,
Осим са својом сенком.
Када сам хтео потрчати,
Видео сам свој лик како трчи,
А тело је стајало у месту.
Постојале су улице, али на њима није никог било.
Оне су имала своју прошлост у ограничењу
Још старије непознате прошлости.
У земљи мртвих није било ветра.
Није се чуо никакав звук.
У њој мук је усађен у сасушену тишину.
Нисам могао ни смејати се, ни плакати,
То је било узалодно покушавати.
У мени нису становала никаквих осећања.
Ни сам не знам како сам се
Вратио из земље мртвих
И да ли сам се уопште
Вратио.

СА УЈАКОМ

Мој ујак је Бог.
Трипут ме њему горе слали
Трипут ујак ме враћао.

Тачно у девет

У густој сенци истрајавања
Беле маске ме успављују.
Губим се у простору
Бубашваба.
Оне Господаре подземљем
Операционе сале.
Шетају својим Јелисејским пољима.
Неке су без главе.

У замрзлом углу сна
Ујак певуши.
Крај узглавља пловимо облацима.
Ту се брчка и глас једне штрумфете.
Броји усамљеност
Своје душе.

Беле маске из мог тела
Ваде моје лоше успомене,
Њима ће се погостити пси.

Тачно у једанест будим се

Гледам збуњено задах невидљиве тежине.
Очи шарају по плафону,

Налазе благи осмех ујака.
Сићушна штрумфета у
Плавом, са белом капицом
Лепрша изнад мог кревета,
Ћебетом тера од мене сенку смрти.

Добро нам дошао назад, - шапуће ујак.
Споро излазим из јаме пуне звери - одговарам.

Штрумфета сваких пола сата гледа моје крхотине.
Прориче им будућност бацајући коцку, крах или живот.
Више се не усуђујем да мислим
О њеној пловидби мојим сновима.

Двадесет је сати,

Избацују трећу посуду
Моје лоше прошлости.

Штрумфета сада се указује као
Пуначка докторка.
Осмехује се, не говори ништа.
Одваја ме од шкргутаве хладноће
Операционе сале.

Лифт ме вози у собу живота.
Једанаести спрат ме чека.

Присуство ујака више не осећам.

ГЛАВА

Фијукну сечиво
Са рамена
Спаде глава

Целат строго
Гледа
Где се откотрља

Главу
Незаинтересовано
Прати
Зелена трава
Милујући је
Својом зеленом бојом

Небо је питало
Шта сада Бог ради

Ветар се правио луд
Ставивши руке у џепове
Крошњи
Околног дрвећа

Једино је маса на тргу
Урлала од задовољства
И свако би да је додирне

КРИЛАТИ КОЊ

Одлучио сам, нећу више
Читати своје песме на јавним скуповима

Данима и ноћима
Очекујем да ће неко бити послат
Да преобрази овај Свет.
Неко га је обешчистио
Мржњом и злоделима,
Људско достојанство заувек се распало.

Не, нећу читати своје песме на јавним скуповима.

Плаше ме лоше ствари,
Наишле су године хладне ћутње,
У њима ни трага ни помена о нади.
Виртуелна лаж жубори нашим улицама
Уместо правих људских вредности.

Некада, као дечак маштао сам,
О коњу грбоњићу. Белом крилатом коњу.
Летим на њему у непознати свет добрих душа
А тамо негде чека ме драга, лепа као бесмртна љубав.

Када се замомчих, чух, а затим видех, како убијају
Ислужене коње: Од тада не снивам крилатог коња
Већ само мртве коње. Убијају их пуцајући им у главу.
Они невино гледају свог убицу, падају у јаругу,
Верујући да их селе на сочније ливаде.

Од тог дана не читам песме на јавним скуповима,

Стално размишљам о убијању и убицама.

Знам има разних убица. Убијају људе, убијају коње.

Убијају све што им дође под руку.

Некима је наређено да убијају.

Неки воле да убијају без икаквог разлога.

Има оних који уживају убијајући.

И оних који убијају ради вежбања убијања.

Али Сократово убиство је најсрамније

Убиство у људској цивилизацији.

Убијен је само због проповедања истине.

ЈЕДАН СУБОТЊИ ДАН

Скупљам тренутке суботњег дана.
Изнад моје главе као да мислим речи
О жени која се зове Марија.
Она иза танког зида другог стана
Цитира тихим гласом Шекспира.
Хамлетов разговор са духом добро се
У тами скрива између зидова њеног и мог стана.
Чему та неизговорена реч “Марија” када
Пас, који ми лежи поред ногу, гунђа у сну
Штитећи лажну фикцију сочне кости.
Киша разбија метеж мисли о смрти добујући о прозор.
Један дечак ролерима креће ка својој будућности.
Он мора избљувати свој страх испред
Улазних врата одрастања.
Хтео сам да гледам цветање ружа у Маријином врту,
То би ми попунило бескрајну празнину ове суботе.
Та жеља вуче се за мном по соби као непослато писмо.
Безвредно је мислити о оном што сам хтео а нисам могао.
Марија сада стоји испред куће и шири своју раскош око
себе.

Да би ми бар њена сенка закуцала на врата
Мој живот би се отворио буђењем свих ћелија.

Искључујем ТВ.
Окрећем се ка призору Марије.
Више га нема.

РАМЗЕС ТРЕЋИ

Желео је да у свему
Буде највећи, а није знао
Да је био под клетвом Бога сунца – РА.
Није успео да сагради већу гробницу
Од Кеопса. Али да би увећао богатство
Своје гробнице, поткрадао је злато из гробница
Других фараона.
Да би отклонио дух клетве Бога сунца
И био примљен као један од богова на небу,
По ходницима друштво му чинило
Шест милиона мумија разних животиња
За поклон Богу – РА.
Научници су утврдили да су од њих две трећине
Биле обични фалсификати. Иначе обред
Његовог мумифицирања урађен је прописно. После
Вађења меких унутрашњих органа, четрдесет дана
Сушен је а затим тридесет дана премазиван са шест
Различитих уља. Тако је у саркофагу вековима лежао
мирно

Све док птица Ибис није рекла
Да је време да га из песка поново врате
На светлост дана. Открићу вам, у једној ствари били
Смо једнаки. Волели смо ребарца на жару. Између
Других записа и овај је пронађен у његовој гробници.

ТРЕБА ВЕРОВАТИ

Не може се само
Црно гледати
Живот се јавља

У безброј других боја

Не треба размишљати
Како Сизиф није успео
Уз стрмину изгурати камен

Да је успео

Онда за њим други
Не би гурали
Свој камен

Након извесног времена
Све се мења
Тако да свако има
Камен другачијег облика
И другачије тежине

Данас после много покушаја
Успео сам
Да уз моју стрмину
Изгурам свој камен

Гледајући доле
Помислио сам
Да су тамо сада за мене
Дошла боља времена

Признајем
Због згуснутог
Плашта магле

Нисам их
Могао видети

ПЕСМА БЕЗ РЕЧИ

Свако од нас бар једном зажели
Да доживи некакав искорак из свакодневице.
У историји тврде, то је учинио Император Нерон.
Несумњиво песник без талента мислио је
За велику песму потребна је велика инспирација.
Попео се на највиши од седам брежуљака на којим је
Саграђен Рим и наредио да се запали град.

Тадашњи очевици рекли су да је то би сјајан и
непоновљив

Призор који само једном можете доживети.
За истину, било је још
Лудих императора који нису писали песме, већ су
Разним первезијама обликовали своју моћ.

Нерон није стигао да напише песму о том призору,
Песма је остала без речи. Пре тог чина је погубљен,
А то је судбина већине императора, лудих или здравих.

Тако је песма о сјају Рима у ватри, остала без речи.

Заведен његовим примером, реших да га следим.
Направих ломачу од својих књига. Гореле су тихо
И без сјаја. Када додирнух њихов пепео, био је хладан
И ћутљив. У пепелу није било ни једне речи.
Ја нисам Нерон, али сам успео да уђем у простор
Његове невидљиве тишине у којој нема речи.

БАЛАДА О МАЋИ

Маћа је волео певача Мариа Ланцу
Учио је да пева његове канцоне
Гледајући његове филмове
Крстарећи за њима по биоскопима Србије

Мајка му је говорила: остави сине Мариа Ланцу
Настави поткивачки занат и певај коњима које поткиваш

Маћа није послушао своју мајку већ и даље је певао
На сав глас шетајући до касно у ноћ улицама свог града

Убрзо власт Маћи забрани певање канциона по граду

Маћу то није много потресло његов живот била је песма
Ноћу би одлазио на шумовито брдо изнад града
И тамо певао сав репертоар Марио Ланца а најчешће
„О Соле мио” - Рађање Сунца често је уз ту песму
дочекивао

То брдо ноћу било је Аморово на њему су парови
Своју љубавну игру играли док их је Маћа својим
Певањем грлио замишљајући да је бог љубави

Не знам када је несуђени поткивач Маћа и
Непризнати певач нестао и то без трага
Они који су више упућени тврде да је завршио
У болници за малолетнике као тежак болесник
И да је у својој ћелији певао све до смрти

АУТОПОРТРЕТ

У мраку мог гласа
Рађају се слике.
Оне искачу из тесних рамова.
Мој живот годинама путује без сазнања о путу којим се
Креће. То путовање подсећа на трагање за мојим
Правим ликом. Писма које шаљем у свет да ми испричају
Своју причу о новом путовању, не враћају се.
Утапа их велико звоно пене које крије мој опстанак, -
У том призору беше нечег чудног.
Моје биће опседа свој дављенички крик.
А његови отисци у даљини припадају некој
Невидљивој особи.

Крхки простор опседам

И немам разлога да пред сведоком не кажем:
Нисам прављен по мери овог века.

Приморан сам да истрошим књигу коју носим у глави
И гледам како истргнуте странице
Сократова река носи у неповрат.

ЦАРСТВО НУЛЕ

ЦАРСТВО НУЛЕ

Нека је вечита слава
Оном који измисли царство
Нуле.

Нула је прави господар Света.
Да ње нема ништа не би могло
Да се збраја, нит разбраја.
Да би се дошло до броја један
Мора се од ње кренути
И живот од ње збраја прве кораке.

Након збрајања
Разбрајењем
Стиже се опет до нуле.
Тако се све враћа
Њеном царству
Нули.

Због ње многи
Још увек тумарају
По њеној бесконачности.
Други не могу изаћи из њене сенке.

Нула је светилиште
Њој се нико не клања
Ко би се па ничему клањао.

Нека је још већа вечна слава
Оном ко успе нулу да разброји.

РЕФЛЕКСИЈЕ ИНТУИЦИОНЕ ПОДСВЕСТИ

Поезија Србе Ђорђевића у збирци **Град Урфу** естетску самосталност изграђује и на романтичним мотивима цвета и пропланка, али је поента увек тужна опомена пролазности која руинира људска осећања као време које, као и заборав, потиरे све, изузев себе. Ђорђевићева поезија је стишани отпор пролазности и недужних страдања људи који су заљубљени у лепоту и уметност. Природу и њену слику подражавања уметничким стваралаштвом у области писане речи, сликарства и мелодије, објашњава синестетички, и богатством мисаоних и продуховљених метафорских преплета. Његова поезија надреалистичког подсвесног интуизионизма је поезија постнадреализма овога времена, са ослоном на алтруизам и космополитизам које изражава као хуманиста и родољуб. Привидни песимизам је иронични мисаони оквир, из кога проистиче поентовано алтруистичко охрабрење. Мисаона дубина је песникова лирска емоционална компонента коју везује за наративни сегмент, као у параболу за поуку, у балади као бол због драстично суровог понашања људи према људима. И ова збирка песама Србе Ђорђевића, као нови иновирајући беочуг у његовој укупној поезији и значајан допринос од значаја за укупни развој српске књижевности, је даровити суштински надреализам коме се песник приклонио у сфери уметничке вредности чисте поезије.

Милован Гочманац

САДРЖАЈ

ГРАД УРФУ

ГРАД УРФУ, 5

ТРАГАЊЕ ЗА ПЕСМОМ

ТРАГАЊЕ ЗА ПЕСМОМ, 9

ЛАВИРИНТ 10

Б О Р А В И Ш Т Е, 12

МРШАВЕ ГОДИНЕ, 13

ЗМАЈЕВИ, 14

СВАДБА У КАНИ, 16

СРЕБРЊАЦИ, 18

ПОЗДРАВ ПРИЈАТЕЉУ, 20

ПРЕГЛАСНА ЖЕЉА, 21

НОЋ ВЕШТИЦА, 22

МОЈ ВРТ

МОЈ ВРТ, 27

ЦВЕТ, 29

ПРОПЛАНЦИ, 30

БЛИСТАЊЕ ЗВЕЗДА, 31

ЛОЖАЧ ВЕТРА

С Т Р П Љ Е Њ Е, 35

ПЕСМА О СУТРАШЊИЦИ, 36

РИБА, 37

ВЕТРОКАЗИ И ВОЈНИЦИ, 38

НЕКЕ РЕЧИ КОЈЕ НИСАМ РЕКО, 39

СВЕТО МЕСТО, 40

ПУТОВАЊЕ

ПУТОВАЊЕ, 43

СА УЈАКОМ, 44

ГЛАВА, 46

КРИЛАТИ КОЊ, 47

ЈЕДАН СУБОТЊИ ДАН, 49

РАМЗЕС ТРЕЋИ, 50

ТРЕБА ВЕРОВАТИ, 51

ПЕСМА БЕЗ РЕЧИ, 53

БАЛАДА О МАЋИ, 54

АУТОПОРТРЕТ, 55

ЦАРСТВО НУЛЕ

ЦАРСТВО НУЛЕ, 59

РЕФЛЕКСИЈЕ ИНТУИЦИОНЕ ПОДСВЕСТИ, 61



Срба Ђорђевић завршио је Економски факултет у Београду. Пише поезију, а повремено и књижевну критику.

Објавио је збирке песама: *Пољубац земље*, 1970, *Лице у трави*, 1974, *Месец у столици за љуљање*, 1978, *Сјај Атлантиде*, 1982, *Ципеле тесне за леве песме* (за децу), 1984, *Кожа речи*, 1986, *Повратак у будућност* (грчко-српско издање), 1994, *Године киселих киша*, 1995, *Gli anni delle riode aciede* (Италија), 1996, *Линија права једнако је крива* (за децу), 1996, *Годы кислоты дождей* (Русија), 2000, *Поглед злог ока*, 2000, *Нулта тачка*, 2004, *Певање из кавеза*, 2007, *Странац у грлу*, 2010, *Кућа без крова*, 2013.

Објавио је и драму *Orevuar Pariz*, 1991.

Живи и ствара у Крушевцу.